

og taler om at se tilbage på historien. Jeg synes, det er uhyggeligt, at man i sådan en normal, saglig debat som den, der har været, skulle få sådan nogle ord med ind i denne her diskussion. Det viser også noget om, at man er ude på et skråplan fra hr. Langkildes side, når man nu også fremfører, at, ja, hvad med de ældre, der er skrøbelige osv., de har jo alligevel ikke noget ud af livet, og det kan blive det næste skridt.

Hvorfor skal man fordreje diskussionen så usagligt, som hr. Langkilde nu gør, bare fordi det fra flere ordføreres side er tilkendegivet, at det er godt, at man kan styre udviklingen, sådan forstået at man selv kan vurdere, hvad det er for et barn, man vil have? Hvorfor skal det ligefrem sættes i bås med racehygiejne og med, at de ældre lige så godt kan opgives, når de alligevel ikke længere har et fornuftigt liv?

Jeg vil godt advare imod, at man fortsætter i den skure, som hr. Langkilde her har ført sig frem i. Jeg synes, det siger noget om hr. Langkilde og ikke om de holdninger, der har været fremme i dag, for jeg synes stort set, det har været en fornuftig debat. Uanset hvem der har været på talerstolen, synes jeg, debatten er foregået nogenlunde fornuftigt, og jeg mener, det er et helt forfejlet angreb, der kommer her fra hr. Langkilde. Jeg synes, at vi skal forholde os sagligt til emnet frem for at komme ud på det kedelige plan, som hr. Langkilde gør her.

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Jeg har ikke undersøgt, hvornår racehygiejnediskussionen begyndte, men jeg mener, det var i slutningen af sidste århundrede, da man begyndte at tale meget om arv og miljø. Det var en diskussion, der tog sit udgangspunkt i, at den hvide race var ved at degenerere, og man havde en række undersøgelser – jeg mener, det var Allan Fredericias disputats om den danske adels forfald, som var et af eksemplerne på den forskning, der blev drevet – og der var egentlig en udbredt opfattelse af, at vi havde en interesse i at sørge for, at mongoler, åndssvage og andre ikke fik lov til at formere sig. Og man lavede også en lovgivning, der forhindrede, at det skete, i forskellige lande.

Det udartede så. Men det, man gjorde, var jo en sortering, og det synes jeg da godt man kan tale om, uden at man behøver at få blodet i kog. Det er da en opfattelse. Men det er en opfattelse, der i bund og grund bygger på mennesket som en vare og som en ting, og jeg synes tværtimod,

at hvert menneske er noget unikt, noget værdifuldt, og hvis vi kommer dertil, at vi skal til at vurdere hinanden på en vægt, om man er god nok til at leve eller ej – så kan man kalde det racehygiejne, vi kan også kalde det noget andet. Jeg synes bare, det mest præcise ord er, at man sørger for, at der bliver en sortering, så nogle får lov til at sortere nogle andre fra, og det har jeg det altså meget dårligt med. Det var det, jeg sådan stiltfærdigt sagde.

Vi har allerede diskussionen om de ældre. Det er en diskussion, der er mig meget imod, nemlig diskussionen om, hvordan livet er anstændigt for én at leve. Kan man være bekendt at holde liv i de og de folk? Der sætter man sig igen til dommer, og det er noget af det, jeg er bange for. Jeg er bange for, at det presser mange ældre ud i selvmord. Vi har i dag en kultur i Danmark, hvor antallet af ældreselv mord er et af de største i verden. Jeg synes, det er dybt bekymrende. Det er da ikke givet, at alle føler sig presset ud i det, men vi har i al fald nogle alarmsignaler om den måde, vi generelt har indrettet samfundet på, som siger, at vi ikke er dygtige nok til at lave et samfund, der er humant over for alle, også de svage og de skæve.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Det er jo et meget vanskeligt lovforslag at tage stilling til. I det hele taget er det et meget vanskeligt emne at tage stilling til. Der er sagt meget i løbet af debatten. Der er ikke sagt så forfærdelig meget om et bestemt kapitel i lovforslaget, kapitel 7, om forskningen på disse ufødte mennesker, og jeg har bedt om at få ordet i denne debat for at erindre forsamlingen om nogle ting.

Jeg kan ikke lade være med det. Vi er dog pr. definition et kristent land. 90 pct. af befolkningen er medlem af folkekirken. Hver eneste søndag lyder fra alle landets altre trosbekendelsen, hvor vi siger, at vi tror på kødets opstandelse og det evige liv. Det gør vi, fordi vi tror på en sjæl. Og det spørgsmål, jeg vil bede befolkningen og Folketinget om at overveje, er: Hvornår fødes sjælen? Er det andet og mere end fagre ord, når vi erklærer, at vi er en kristen nation? Er det andet end fin polish, når vi siger hver eneste søndag i forbindelse med barnedåb og alle andre kirkelige handlinger, at vi tror på kødets opstandelse, vi tror på et evigt liv. Vi tror åbenbart ikke på, at sjælen fødes på noget tidspunkt – ikke før det passer os. Så vil vi give den lov til at blive født. Når barnet bliver født, så er der en